

MÉREGTELENÍTŐ
2017.02.szám

KEDVES OLVASÓ!

Örülök, hogy újra írhatok Neked, átmenetileg ugyanis bizonytalanná vált a találkozásunk. Ismét megéltem az esendőségemet, azt, hogy mennyire kiszolgáltatottak vagyunk szervezetünk különböző funkcióinak. Nos, úgy tűnik, haladékot kaptam, így beszélgethetünk tovább...

Sokadik alkalommal élem át ezt az idegen, mással össze nem hasonlítható érzést. Azt, hogy a tudatom észleli a veszélyt, egy akut betegség kezdetét, de tehetetlen vele szemben. Mást nem tehet, csak tiltakozik ellene.

Ezek az alkalmak mindig újra kifordítanak önmagamból. Ilyenkor nincs meg a biztonságos helyem önmagamban, s csak lassan, nagyon lassan találok vissza újra saját identitásomhoz.

Bizonyára Te is átéltél már súlyos betegséget, veszélyt, s lehetséges, ezt a reakciót is megtapasztaltad. És azt, hogy milyen jó, ha egészségesek vagyunk, ha „otthon lehetünk” saját testünkben, életünkben.

Az is nagyon fontos tényező, hogy baj esetén vannak-e barátaink, akik tartanak a megrázkódtatások idején. Persze, ki-ki maga kell, hogy uralja a helyzetét, de nagy segítség minden részt vevő érdeklődés, minden biztatás.

Köszönöm hát azoknak, akik életerejükből, imáikból juttattak ezekben a nehéz napokban.

Ezt igyekszem viszonzni, s közben szeretnék én is feltöltődni szép, jó, igaz dolgokkal, vidámsággal, derűvel.

Itt a farsangi idő - keressük hát az erőt adó nevetést, s a szeretet megnyilvánulásait!

Pálfalvi Nándor: Farsang

Táncra, táncra kisleányok,
daloljatok fiúk,
itt a farsang, haja-huj,
ne lássunk most szomorút!

Mert a farsang februárban
nagy örömet ünnepel,
múlik a tél, haja-huj,
s a tavasznak jönni kell!

És most nézd meg újra a címlapot, nézd meg jobban, mit is látsz rajta!

Jankovich Ferenc: Az egyszeri-kétszeri fánk

Fánkot süttött nagyanyánk... Volt öröm!
Egy üst zsír feketéllett a tűzön.
De amikor kezdett duzzadni a fánk,
Nagyanyó kiált: „Elfogyott a fánk!”
Se fánk – se fánk...

Szaladtam én a szerbe szívesen,
de ott sem volt biz egy sziporka sem...
Holott kezdett már esteledni ránk.
Ott a sok fánk, és nem volt semmi fánk!
Se fánk – se fánk...

Szepesi Attila: A bohóc

Vidám legény a bohóc,
piros haja csupa kóc,
idelép, odalép,
a zubbonya búzakék.
Lengő inge pepita,
lobog rajta pántlika.
Viháncol, nótázik,
karikákkal mókázik.
Csupa fintor, csupa folt,
csupa masli, csupa gomb,
csupa csengő, csupa szín,
csupa csuda karmazsin.

Osváth Erzsébet: Sül a fánk

Serceg a zsír,
sül a fánk.
Fényes sárga serpenyőből
ragyog ránk.
Illatozik,
nő, dagad,
az orrunkat csiklandozó
jó falat.

Már a tálon
a sok fánk,
Fehér cukorfelhő alól
nevet ránk.
Ránk nevet
és integet.
Itt a farsang, vidám farsang,
gyerekek.

Kányádi Sándor: Mátyás-napi vásár

Nagy vásár volt még a keresztúri vásár, csizmát venni mikor oda járt a császár.

Híres volt kivált a Mátyás-napi vásár, arra járt el mindig csizmaért a császár.

Node nem azért volt híres ez a vásár, hogy lábbelit venni oda járt a császár.

Bár a vevőtől is, kivált ha az császár, hírre-névre kaphat olykor egy-egy vásár.

De a keresztúri nagy kirakóvásár híréhez-nevéhez nem kellett a császár.

Portékájáról volt híres az a vásár, azért járt el oda csizmaért a császár.

Utcák hosszat állott álló nap a vásár.

Sátortól sátorig alkudott a császár.

Parolázott, már-már készen volt a vásár, egyet gondolt, s azzal odébbállt a császár.

Addig válogatott, alkudott a császár, félő volt, hogy mindjárt eloszlik a vásár,

s mehet szégyenszemre, és éppen a császár. S mit mond otthon, miért maradt el a vásár?

Járhat majd tavalyi csizmában a császár, esztend' ilyenkorig nem lesz csizmavásár.

Mert csizmát csinálnak, s máshol is van vásár, de oda nem mehet, nem bizony a császár.

Menne ő örömmel máshová, a császár, de nem oda Buda, kettőn áll a vásár!

Megmondta az asszony - otthon ő a császár -: "Csizmát kend csak Székely-keresztúron vásál.

Nem pazarolhatunk, éppen mi, a császár, mikor ott az olcsó, nagy tél végi vásár.

Alkudjék csak kelmed, úgy vásár a vásár." Ezért alkudozott napestig a császár.

De nem is maradt el sohasem a vásár, estefelé mégis csizmát vett a császár.

Többnyire Bodrogi sátorában vásált. Bodrogi rendszerint megszánta a császárt.

Pompás áldomással végződött a vásár, s karján új csizmával ment haza a császár.

Az ír meg a zsarú

Írországból jött a történet, ahol köztudottan sport piásan autózni. Egy ír kisváros, Donegal egyik kocsmája parkolójának sötét zugába szép csendesen behúz az éjszakai járőr. Kisvártatva, mikor bent elhangzik a 'záróra!', látja, hogy kijön egy igencsak támolygó alak, alig tud már járni. Az ember botorkál egy ideig a parkolóban, a zsarú meg csendben figyeli. Végtelennek tűnő ideig jön-megy a pasas, próbálgatja a kulcsát vagy öt-hat kocsit zárjába, míg végül sikerül megtalálnia a sajátját. Nagy nehezen kinyitja az ajtót, és szinte beesik az ülésre. Az emberek szállingóznak közben kifelé és elfelé, de ő csak ül, ül, hosszú percekig. Végül aztán beindítja a motort, bekapcsolja az ablaktörlőt - csendes nyári este volt! -, az indexet kapcsolgatja ki-be, dudál, aztán felkap-

csolja a világítást. Elindul a kocsival..., megy pár centit, aztán kicsit vissza, aztán újra még vagy jó néhány percig, míg végül egy helyben marad megint egy jó ideig. Közben a többi vendég elhajt, gonddal kikerülgetve a szerencsétlenkedőt. Mikor aztán az utolsó kocsi is kihúzott a parkolóból, végre elindul, szép lassan, ki az útra. A zsarú, aki türelmesen csak erre várt, begyűjti a motort, felkapcsolja a villogó lámpákat, startol és megállítja az ürgét, hogy megszondázza. Legnagyobb meglepetésére a szonda "0" alkoholt mutat! Nem tudja mire vélni zsandárunk a dolgot, mondja a vezetőnek, hogy be kell kísérnie az őrre, mert nyilvánvalóan a szonda hibás.

- Nem hiszem - mondja a sofőr büszkén - csak ma este én vagyok az ügyeletes csali!

Tankolás

Hatalmas sor a benzinkútnál. Egy Merci érkezik a sor mellett és beáll a kúthoz. Kiszáll belőle pár napbarnított golyófejű. Ekkor a legelső Ladából kiugrik a vezető, és mutatja nekik, hogy hol a sor vége.

Végigmérik őt és a kocsiját, majd pökhendi hangon rászólnak: "öcsi, ha neked is ilyen kocsid lesz, akkor te is soron kívül tankolhatsz". Az ürge szó nélkül megfordul, és beül a Ladába. A kopaszok arcáról csak akkor tűnt el a vigyor, amikor indítózott, majd padlógázzal, csikorgó kerekekkel beleállt a Merci oldalába. Ezután tolatás, majd ismét padlógáz vagy ötször. Azután kiszállt a kocsiból, a forgalmi és a kulcsot a lábuk elé vágta: "öcsi, majd akkor tankolsz soron kívül, ha olyan gyakran cseréled a kocsidat, mint én", és elsétált, mielőtt köpni-nyelni tudtak volna. A két óra múlva kiérkező rendőr megállapította, hogy a Zsiguli lopott volt.

Doris Kareva: Amire szükséged van...

Amire szükséged van, rejtett formában
mind megérkezik.

Tied lehet,
ha felismered.

Amit akarsz, mind megérkezik,
felismer téged, és részeddé válik.
Lélegezz, számolj tízig.

(Az ár később derül ki.)

Erdélyi József: Olvadás

Olvad a hó a hegyen,
csörög a folyóka:
nem volt ilyen jó kedvem
tavaly tavasz óta.
Zajlik a jég a Dunán,
veri a híd lábát:
aki legény, aki lány,
most éli világát.

Hej, dínom-dánom,
a szerelem álom.
Ráncos arca felderül
az öregembernek,
néz a Napra s úgy örül,
gajdol, mint a gyermek.
Hej, dínom-dánom,
a halál is álom...

Áprily Lajos: Nő már a nap

Ember, ne félj: nő már a nap!
A jégfogú szél nem harap.
A koldus is dúdolva jár,
ragyog rongyán a napsugár.
A gond sem él mindig, ne hidd,
ragadd meg és a hóra vidd.
A hóval szétfoszlik hamar:

elmosza egy langyos vihar.
A déli szél kürtjébe fú,
léggömbbel játszik egy fiú.
Most elszakadt a gömb-zsineg
s gömbje boldogan lebeg.
Ringatja a tavasz szele-
szállj fel, kedvem, szállj fel vele!

Pintér Lajos: Rajz egy tavaszi tűzfalon

Lányka, a tavaszt te kezd el,
törd a jeget puszta kezeddél.
Hahózz, énekelj, ha kell:
törj utat torkod élivel.
Lásd meg a halak csillagjegyét:
halat rajzoltam ünnepi asztalodra,

kárászt, pizstrángot, kecsagét-
halat rajzoltam ünnepi asztalodra,
lásd meg a halak csillagjegyét.
Március. Dárius.
Add már a rajzomért a bért.
Szórd már a fényt.

József Attila: Hexameterek

Roskad a kásás hó, cseperészget a bádogeresz már,
elfeketült kupacokban a jég elalél, tovatűnik,
buggyan a lé, a csatorna felé fodorul, csereg, árad.
Illan a könnyű derű, belereszket az égi magasság
s boldog vágy veti ingét pírral a reggeli tájra.
Látod, mennyire, félve-ocsúdva szeretlek, Flóra!
E csevegő szép olvadozásban a gyászt a szívemről,
mint sebről a kötést, te leoldtad - újra bizsergek.
Szól örökös neved árja, törékeny bájú verőfény,
és beleborzongok, látván, hogy nélküled éltem.

Dr. Csókay András: Itt voltak velünk szeretetbombaként

Az elment gyermekek minden látszat ellenére Isten kegyelmében vannak.

Vannak pillanatok, amikor senki sem tud vigasztalást adni. Lehetnek azok a legfőbb egyházi méltóságok, államfők, közvetlen rokonok. Senki. A tragikus gyermekhalál ilyen. Isten csendje ilyenkor kibírhatatlan, akkor is, ha tudjuk, hogy ami történt, nem az ő akarata volt, hanem emberi mulasztás vagy tragikus véletlen okozta. Ilyenkor halljuk a sátán kacaját, érezzük jeges, fojtogató szorítását. Miért pont az ártatlan gyermekek? Lehet pszichológust hívni, orvost, bárkit, de csak egy szalmaszál marad a kereszten elhangzott kérdésre, az örületes golgotai csendben: „Éli, éli, lamma szabaktani?” (Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?) A válasz Jézustól gyors és egyszerű: „Atyám, kezedbe ajánlom a lelkem.” Ami a ma nyelven szólva azt jelenti: igen, ez megtörténhet velem is. „Elvégeztetett.” Ez még mindig kevés egy szülőnek, aki elveszti a drága gyermekét egy ennyire tragikus balesetben.

De harmadnap megjelenik az utolsó vacsora termében, „békesség nektek” mondja, és a tanítványok megölelik, vele esznek, belenyúlnak a sebeibe. A feltámadás történelmi ténye döbbenetesen nagy lyukat üt az anyagi világ kibírhatatlanul rideg valóságán, amelyen át fény dereng a lélek sötétségében. „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem, annak örök élete van” – mondta nagypéntek előtt, de a gyerekekről mást is mondott: „ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem juttok be Isten országába”, tehát a gyermekeink rögtön oda jutnak. Ártatlan kis bűneikkel együtt. Kivételes kegyelmi vigasz, próbáljuk meg átérezni. Át fogjuk ölelni őket, ahogy Jézust is átölelik a tanítványok feltámadása után. Igen, tizenegy gyermek elment előre. Itt voltak velünk szeretetbombaként, elsőnek velük fogunk találkozni.

A haldoklókat látogató atyák, lelkészek elmondják, hogy sajnós „a zuhanó repülőn, ha ritkán is, de van ateista”. Olyat viszont soha nem mondtak, hogy a gyermekek között is lenne. A gyermekkori teljes, vagy a már kicsit kifogyóban lévő kamaszkori hitben is még olyan közel vagyunk a bennünk élő Istenhez, hogy egy kritikus helyzetben megszólal bennünk Krisztus: „ne féljete, én veletek vagyok a világ végezetéig”. És ezt a segítséget meg is tapasztalják a gyermekek, függetlenül attól, milyen vallási vagy kulturális környezetből indultak. Így az elment gyermekek minden látszat ellenére kegyelemben vannak.

De a szülőknél ott dohog a kérdés: „Hol voltál, Uram?” Jézusban is ott dohogott. A válasz a feltámadásban van, ami már nem hit kérdése, nemcsak a történettudomány, de a természettudomány is bebizonyította a turini lepel és a manopellói kendő vizsgálatával. Nem gondolhatjuk, hogy a tizenkét apostol „egy blöffért” vállalta volna a vértanúságot a holttest ellopása után, és keresztények százezrei napjainkban is vállalják.

Ez az egyház ereje és vigasztalása a gyermekek szüleinek. Amiről írtam, az napi megélt tapasztalatom három éve, mióta megtaláltam kisfiamat meg-

fulladva. Krisztus ott volt az égő busz poklában, ahogy ott van velünk minden szenvedésünkben. Fogta a gyermekek kezét, ahogy fogja minden szenvedő, minden haldokló kezét. Efelől nem lehet kétség. Számptalan misztikus tapasztalat igazolja ezt. De pontosan tudom, hogy ettől még kibírhatatlan a fájdalom – a fájdmunk – a veszteség miatt.

Imádkozzuk a szülőkért az egész országban Szent Ágoston szavaival:

„A halál nem jelent semmit. / Csupán átmentem a másik oldalra. / Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy. / Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre. / Úgy szólíts, azon a néven, ahogy mindig hívtál. / Beszélj velem, ahogy mindig szoktál, / ne keress új szavakat. / Ne fordulj felém ünnepeles, szomorú arccal, / folytasd kacagásod, / nevéssünk együtt, mint mindig tettük. / Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts. / Hangozzék a nevem házunkban, / ahogy mindig is hallható volt. / Ne árnyékolja be távolsgártató pátosz. / Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más. / A fonalat nem vágta el semmi, miért lennék a gondolataidon kívül, / csak mert a szemed nem lát... / Nem vagyok messze, ne gondold. / Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden. / Meg is fogod találni a lelkemet, és benne egész letisztult szép, gyöngéd szeretetemet. / Kérlek, légy szíves... ha lehet, töröld le könnyeidet, / és ne sírj azért, mert annyira szeretsz engem.”

(A Magyar Nemzetben jelent meg 2017. 01. 23-án)

Meliorisz Béla: Nem nyeli el

egyszer majd biztosan
különleges tájra tévedünk
ahol előkészíthetjük
létünk javított kiadását

kisimulnak az égbolt ráncai
s az idő repedéseit
lelkiismeret-furdalás nélkül
tömködhethetjük tele bolond álmokkal
nem veszünk el
a jelek titokzatos rendszerében
semminek sem kell pontot tennünk a végére

a csend finom sávján túljutva
bármit mondhatunk
nem nyeli el szavunk a tenger

Karinthy Frigyes: A cirkusz

Nyilván úgy volt, hogy szívszakadva vágytam a cirkuszba, de talán éppen úgy vágytam a hegedűre is - aztán előbb kaptam meg a hegedűt, ellenben a cirkuszba nem vittek el, csak így lehetett, hogy szaggatott időközökben újra álmodtam a cirkuszról -, egyszer messziről láttam dombok mögött, és mintha valaki vezetett volna a kezemnél fogva. Máskor idegen nagyváros közepén egyszerre ott álltam, de ugyanaz a cirkusz volt, ugyanaz a bejárat, kétfelé nyíló vesztibül. Már ekkor úgy volt, hogy jegyem is volna, be is mehetnék, és mégis összezavarodott az álom, és megint nem voltam bent.

Utoljára aztán végigálmodtam. Ott álltam a pénztár mögött, a bejáratnál, és egy izgatott, szakállas, sánta ember, az igazgató állt mellettem, a bejárat tarka függönyét fél kézzel félrehúzta, és kiabálva hadart: "Erre tessék, erre tessék, tessék besétálni, mindjárt kezdődik, tessék, tessék." Az emberek pedig özönlöttek - rengeteg ember, tarka népség, cselédek, katonák, kalapos asszonyok és borotvált urak - lökdösték egymást, nevettek és hangosan beszélgettek. Tudtam, hogy rögtön meglát az igazgató, meg is látott és bosszankodva mondta, mialatt megfogta a karom, "Tessék, tessék, van jegy? Akkor tessék, ha nincs, akkor allómars!" Mire ijedten elszorult a szívem, makogni kezdtem, hogy nincs jegy, de én nem is a nézőtérre akarok, hanem a hegedűm... és kétségbeesetten mutattam a hegedűmet, amit, természetesen, hónom alatt szorongattam. Lehajolt a szájamhoz és dühösen kivárta, míg végighebegtem, hogy nincsen jegyem, de komponáltam egy éneket, saját magam, a hegedűmön, és ha beenged, bent eljátszom a közönség előtt. Erre olyan hangosan kezdett nevetni, hogy a torkába láttam, mint valami mély alagútba, aztán ridegen, szórul szóra ezt mondta: "Ifjú bajtárs, elmebeteg, a te szíved nagyon hemzseg." Én ezt roppant ötletes versnek találtam, és láttam, hogy az igazgatónak jól esett önkéntelen elismerésem, megveregette a vállam és azt mondta, várjak, talán lehet valamit csinálni, majd megbeszéljük. Később be is jött a sötét folyosóra, ahol dideregve álltam, és leereszkedő jóindulattal mondta, hogy a hegedülés így magában egészben véve parallel-epipedon. Én rögtön értettem, hogy ez azt jelenti, hogy nem nagyon bízik a sikeremben. Esküdözni kezdtem, mire elkomolyodott és tudtomra adta, hogy hát jó, megpróbáljuk, de előbb szólni kell a katonai fennhatóságnak, ahol bélyeget kapok, mint császári és királyi garmada. Addig, míg ez meglesz, megmutatja nekem az egész cirkuszt hátul, a színészeket, állatokat, mindent, hogy fogalmam legyen, miről van szó, mi kell a közönségnek.

Nekem dobogott a szívem boldog izgalmamban, hogy mégis bent vagyok, de amellet féltem. Görcsösen szorongattam hónom alatt a hegedűt, és erőlködtem, hogy ne felejtsem el a melódiát. Rengeteg függöny közt vezetett el, amiken mindenféle élő festmény volt. Fönt, a magasban, pirosruhás emberek dolgoztak. Vártam, hogy színészeket, vagy műlovarnőket is látunk majd, de nem, széles, sok lépcső következett. Alig tudtam követni, oly sebesen futott a lépcsőn. Aztán bársony tapétás szobákon mentünk keresztül: véletlenül kinyitottam egy ajtót, melyen rikító lárma, zajongás bukott be, és rengeteg

emberfejet láttam nyüzsögni. Az igazgató rám kiabált, hogy csukjam be gyorsan, az a közönség, várja az előadást, és annak nem szabad ide benézni.

Aztán kis vasajtót nyitott ki: óriási, félkör alakú csarnok terült el mélyen. Ennek a pompás, szökőkutas és pálmaerdős csarnoknak a közepén egy széparcú férfi összeszorított szájjal és vad szemmel fojtogatott egy nőt. A nő nehéz, hörgő torokhangokat hallatott csak - borzasztó látvány volt, hangosan ordítani kezdtem és átkozódva követeltem, hogy szakítsák ki a kezéből. De az igazgató lefogta a kezem. Ostoba, mondta, hisz ezek a színészeim, az egész játék, különben pedig nem is igazi emberek, viaszból vannak, mint a panoptikumban. Mikor jobban odanéztem, láttam, hogy a nő arca igazán természetellenes és a szemei üvegből valók.

Szégyelltem magam és másról kezdtem beszélni, de a szívem még rendetlenül zakatolt. Most egy rendetlen nagy szobába vezetett az igazgató, ahol tarkaruhás és kifestett fiúk és lányok ültek, padokban, mint ahogy iskolában szokás. Ez a bohóc-iskola volt, mint ahogy megtudtam. Engem is beültetett a padba, és az igazgató egymás után hívta ki a katedrához a felelőket. Az egyik kézenjárva jött ki és a fejét néha hozzáütögette a padlóhoz. Ennek meg kellett ismételnie a mutatványt. Aztán egy magas férfit hívtak ki, aki kést szedett elő, és felvágta a mellét. Vér és tüdő ömlött ki a sebből, a férfi hangosan nyöszörgött és a földre roskadt. Az igazgató helyeslően bólintott.

- Így jó lesz - mondta -, ez tetszeni fog.

Az öngyilkos helyrement, a padból tűt és cérnát szedett ki és összevarrta a mellét, sziszegve és fintorogva. Akkor láttam, hogy számtalan ilyen varrott heg szántotta végig a mellét.

Mások is jöttek, akik megint mást tudtak. Voltak hasbeszélők, akik oly csodálatos hűséggel utánozták emberek és állatok hangját, hogy alig hittem a fülemnek. Az egyik gyerekhangon beszélt oly tökéletesen, hogy könny szökött a szemembe, mert a haldokló gyermek hangját adta - de mikor az arcába néztem, álmélkodva láttam, hogy a szeme és szája mozdulatlan. A másik síró és átkozódó asszonyi hangot ábrázolt - aztán más nőimitátorok is jöttek, rekedt, kacagó bűgás hangzott fel, és a sötétben vészes szemek lobogtak.

Az igazgató ekkor benézett egy könyvbe, és a nevemet mondta. Felálltam a padban, végignézettem, aztán gyorsan kérdezett: - Hát te mit tudsz?

A hegedűmre mutattam, és újra dadogtam valamit a melódiáról, amit komponáltam. Nevetés futott végig a termen - az igazgató mérgesen ütött az asztalára.

- Még mindig azzal a hegedűvel bosszantasz! - mondta. - Micsoda ócskaság!

Azt akartam mondani, hogy a melódia, amit komponáltam, igen különös, és hogy én szeretném eljátszani, ha megengedik. De ő egy fiút hívott ki és elküldött vele, hogy mutassa meg nekem a hangszereket.

Egy másik szobába vittek. Itt óriási gépek és szerszámok álltak, mindegyik egy-egy hangszer. Voltak ott óriási trombiták, amiket fújtatók mozgattak - egy-egy nyomásra valóságos mennydörgés szakadt ki a torkukból. Aztán

szobanagyságú triangelek, gőzkalapáccsal. Egy óriásdob tetején idomított elefántok jártak körbe és a lábukkal doboltak. Volt egy csodálatos orgona, ezt villamosgép hajtotta, ez egyszerre mozgatott harminc zongorát és ezer acélsípot - a legmagasabb síp olyan volt, mint egy gyárkémény. ...

Szédülve és zúgó fülekkel kerültem vissza egy másik osztályba, ahol már várt az igazgató. Elmondtam, hogy láttam a hangszereket, de egyiket se ismerem, és nem tudok ezeken játszani. Vállát vonogatta és azt mondta, hogy nagyon sajnálja, ez esetben gébic. Ekkor két függönyös ajtó előtt álltunk, mely a szabadba vezetett. A színészek ezerféle maszkban, sietve indultak be az egyikre, melynek hasadéka sokszínű villanyfény csapott ki egy-egy függönylebenésre. Ide akartam bemenni, de az igazgató azt mondta, hogy ha nem tudok semmit, akkor talán jobb lesz előbb a hullakamrárt megnézni.

A másik ajtón mentünk be - sötét folyosó vezetett lefelé a pincébe.

...Ekkor könnyörögni kezdtem, hogy ne kelljen itt maradnom - elmondtam, hogy inkább kitanulok valamit, amivel felléphetek, ha másképp nem megy. A fejüket rázták, és az orvos megjegyezte, hogy csak akrobatizmussal mehetünk valamire, mert a közönség már türelmetlen.

Most aztán egy magas, padlásféle helyiségbe vittek - kis szelelőlyukakon keresztül mélyen alattam láttam a várost. A falak mentén sorban keskeny és magas létrák támaszkodtak. Kötelek, nyújtók és hálók heverték szerteszét - a létrákon rózsaszínűkös artistafiúk dolgoztak.

Egy létrát tettem elé, hogy másszak fel rajta. Mikor a tetején voltam, alulról kihajlították a létrát az utca fölé - görcsösen megkapaszkodtam -, és mikor lenéztem, láttam az egész várost, akkora emberek szaladgáltak az utcákon, mint a hangyák. Ekkor halkán sikítottam, és elvesztettem eszméletemet.

De megint újra ott voltam és hosszan, heteken és hónapokon keresztül tanultam és gyakoroltam. Fel- és lemásztam a létrán - mikor ez már jól ment és valahogy meg is tudtam állani a létra tetején, akkor egy széket nyújtottak fel -, a széket óvatosan egyensúlyozva felállítottam és felálltam a székre. Később két és három széssel csináltuk ugyanezt. És hosszú, hosszú idők jöttek.

Aztán, sokára, végre-végre ott álltam a színpadon - de már ekkor az arcom keskeny és ráncos volt és be volt festve, mint azoké, akiket először láttam. Most már úgy volt, hogy sok-sok év óta vagyok itt, és a cirkusz minden zegézugát ismertem. Rózsaszínű trikó volt rajtam, és fáradtan ódögtem a félhomályos oldalfüggönyök között, ahol izzadó szolgák futkostak, hordták a szőnyegeket. Nehéz állandó zúgás zizegett, és én fáradt voltam tudni, hogy mi az. Egyszerre éles, beteg világosság támadt - szemeim előtt szétcsapódtak a bársonyfüggönyök. Zsúfolt emberfejek szorongtak a függönyön túl - rövid taps zendült fel, aztán várakozó, suttogó csönd.

Ott álltam, egyedül, a tágas és fehér fényben úszó színpad szőnyegén. Most nesztelen léptekkel középre futottam - a reflektor kúpja követett mindenütt. Kígyómozdulattal hajlongtam, kétoldalt a páholyok felé. Aztán megkaptam a létrát és sebesen, nesztelenül - oly könnyen hogy nem éreztem a testemet - felkúsztam a négyemeletes magasságba. Ott egyetlen vékony pálcán

óvatosan felemelkedtem, s egyensúlyozva inogtam néhány pillanatig. Ekkor vaslábú asztalkát nyújtottak felém egy pózna végére állítva. Elkaptam az asztalt, és két lábbal könnyedén megtámasztottam a létra felső fokán. Aztán rákúsztam az asztalra és felállottam rá, folyton egyensúlyozva közben. Most három szék következett egymás tetején - elégedett zúgást hallottam, és felkúsztam az építményre. Az utolsó szék lábbal égne állott; az egyik lábára, mely inogva csendben körbefogott, visszafojtott lélegzettel helyeztem el egy óriási kocka alsó sarkát. Az egész épület oly könnyen remegett alattam, hogy éreztem, a pulzusom lüktetése lüktetve végigfutott a létra legalsó fokáig. Végre a pózna következett: percekig tartott, míg egyenesen rá tudtam illeszteni a kocka felső sarkára. Aztán lassan kúsztam fel a póznán - a tetején voltam, megálltam és pihentem. A veríték forrón, lassan folyt le arcomon. Minden izmom megfeszült, mint az íj, és remegett. Vártam, míg az épület ingása eléri a holtponthoz - ekkor halálos csöndben kiegyenesedtem, kibontottam trikómat és kihúztam a hegedűt... Remegő kézzel illesztettem rá a vonót... most egyik lábammal tapogatózva, lassan elengedtem a póznát - előredőltem... egyensúlyoztam néhány percig... s felhasználva a rémület csöndjét, mely odalent kitátotta a szájakat s marokra fogta a szíveket... lassan és remegve játszani kezdtem a melódiát, amit régen, régen, régen hallottam egyszer zengeni és zokogni a szívemben.

Herczeg Klára - Karinthy Frigyes: Cirkusz

„A Föld fog sarkából kidőlni...”...ÉS KIDŐLT!!!!.

Az árva gyermek és a Kisjézuska

Az orosz Oktatásügyi Minisztérium 1994-ben két misszionáriust bízott meg azzal, hogy dolgozzanak ki egy olyan tananyagot, amellyel az iskolák etika óráin megtaníthatják a tanulóknak a bibliai alapelveket. Arra is fölkérték őket, hogy egy-egy börtönben, tűzoltóságon, rendőrségen, valamint árvaházban is tartsanak előadást.

Adventi időszakban fő témájuk az Üdvözítő születésének betlehemi története volt. A missziós előadóknak egy árvaházi eset megváltoztatta az életét.

Így meséltek erről:

- A kis árvák először hallottak Józsefről, Máriáról, a kisdéd Jézusról, a szegényes betlehemről és az őket meglátogató egyszerű pásztorokról. Amíg beszéltünk, a gyerekek és a nevelők lélegzet visszafojtva hallgattak minket, nehogy egy szót is elmulasszanak abból, ami elhangzott.

A történet befejezéséül minden gyermek kapott néhány darab kartonpapírt, amiből egyszerű jászlat készíthettek és kivághattak egy előrajzolt babácskát. A gyerekek serényen dolgoztak, hogy összeállítsák apró jászlaikat.

Minden rendben ment. Amint azonban a kis Misa asztalához értünk, döbbenet néztünk a kis legényre, aki épp elkészült a munkájával. Az ő jászlaban ugyanis nem egy, hanem két baba feküdt.

Csodálkozva kérdeztük a kisfiútól, hogy miért tett két babát a jászolba?

A fiúcska széttárta a karjait és maga is elgondolkozva nézte a pici jászlat, mígnem nagy komolyan belefogott a karácsonyi események elmesélésébe.

Amikor ahhoz a részhez ért, hogy Mária a kis Jézuskát a jászolba fektette, egészen sajátos módon folytatta: „Amikor anyukája a Kisjézust a jászolba tette, Jézus rám nézett és megkérdezte, hogy hol lakom. Én azt válaszoltam, hogy itt lakom az árvaházban, mert nekem nincs se anyukám, se apukám! Akkor Jézus azt mondta, hogy látogassam meg Őt én is, miként a pásztorok, de én maradjak is vele! Azt feleltem, hogy ez nem megy, mert nekem nincs semmi ajándékom, amit vihetnék. De mégis annyira szerettem volna Jézusnál lakni, hogy arra gondoltam, megkérdezem tőle: mit szólna, ha az lenne az ajándékom, hogy melegen tartom Őt.

A Kisjézuska azt felelte: ó, ha melegen tartanál, az volna a legszebb ajándék, amit valaha is kaptam. Akkor befeküdtem mellé a jászolba és átöleltem.

A Jézuska mosolyogva rám nézett és azt mondta, hogy most már vele maradhatok mindig!” - és Misa arcocskáján végig folytak a könnyek. Elcsukló hangon megismételte: Mindig...!

Az arcát kezébe temetve, fejét az asztallapra hajtotta és oly keservesen zokogott, hogy a két kis válla csak úgy rázkódott.

Teljesen megrendültünk. Ez az árva kisfiú megtalált Valakit, akit sokan egy életen át keresnek, sokan mások pedig csak távolról követnek!

Megtanultuk egy életre, hogy nem az számít, hogy mink van az életben, hanem az hogy kink!

Jobbágy Károly: Madarak

A villamos csörög, cseng,
vasat ölel a vas, sikít,
csikordul, fényes tagjait
villantja; közben fölzeng
– mint hat gépágyú robbanó
robaja – egy kipufogó.

Ebben a szörnyű, állati
zsvivajban látom, hogy Kati
felnéz és aztán rámnevet,
s meg is szólal:

„Te! Figyeled?”

Rigó!”

Rigó? Hol?

– „Hallgasd!”

S újra csak

sivít a dinamó s lecsap
egy láda döngve valahol.

Kati csak néz és felkacag:

– „Szépen dalol !”

Nem bírom már. Játszik velem?

De egy félpercre hirtelen
elhal a zaj s már hallom én...

– nem képzelgés, vízió –

ot ül a televízió –

antennán s füttyül csodamód

Rab Zsuzsa: Dúdoló

Felhővé foszlott az erdő,
söprik nyers szelek.

Heggyé tornyosult a felhő.

Hol keresselek?

Korhadt tönkön üldögélek,
nyirkos fák alatt.

Nem tudom már, merre térjek,
honnán várjalak.

Virrasztom a fák tövében
szunnyadó telet.

Éneklek a vaksötétben
lámpásul neked.

a rigó.

Aztán a zajokkal teli
város azonnal elnyeli.

De engem furdal a talány:
Hogy hallotta meg ez a lány?
Nem vagyok én sem süket még,
szeretem is a füttyöket,
de itt, hol zúg a nép s a gép
nem veszem észre semmiképp.

S rájöttem. Kétség sem maradt:
Hallják egymást a madarak.
Zajokon át, s nem kell se drót,
se szél, se víz, se más közeg...
meghallja rigó – a rigót.

„... S mindig a csúcsra, oda ül;
ha egyedül, hát egyedül...”

– folytatja az én madaram,
néz, visszanéz minduntalan,
de aztán, – mint ki hazajött,
fészket rak karjaim között
s megszólal dallamos, rigó-
hangján fel is sóhajtvá:

„Ó!

Itt, itt, de jó!”

Rónay György: Jelenlét

Nézz föl az égre: ott van
felhők és csillagok közt.

Pillants körül a földön:
ott van fűben, virágban,
állatok ámuló szemében,
emberek arcán.

Áss le a föld alá:
csontokból és kövületekből
szándékainak lábnyoma
dereng feléd.

Mindenütt láthatatlan.
Mindenben látható.

„A láthatatlan angyal”.

Csak Ferenc pápának fedné fel kilétét.

Egy olasz vállalkozó évek óta segít bajba jutott családokon: kifizeti adósságaikat, albérletüket, orvosi kezelésük költségeit, ügyvédi költségeiket, tandíjukat, amire éppen szükségük van. Senki nem tudja, ki a láthatatlan jótevő.

A Famiglia Cristiana olasz családi hetilap riporterével egy milánói szálloda előcsarnokában találkozott a titokzatos férfi és elmesélte, kik azok a családok, akiknek segített. Beszélgetés közben is a tabletjét nézegette, a piaci árfolyamokat, mert – mint mondta – a biztos befektetésekről nem akart lemaradni. Nem azért csinálja, mert szüksége van pénzre, hanem mert ez a munkája, amiért lelkesedik. Más is lelkesíti azonban, nem csak a jó befektetések. András (ahogyan a cikkben fiktív néven nevezik) olyan családban nőtt fel, ahol a pénz volt a legfontosabb érték. Ő nem így gondolkodott, elütött a család többi tagjától, és sokszor gondolt arra, hogy a családi örökséget másképp kezelné, mint a többiek. Így is történt, apja halála után nem a vagyon kamataiból élt, hanem segítő szervezeteknek utalt át nagy összegeket. De nem elégedett meg ennyivel. „Sok olyan embert ismerek Milánó gazdag lakosai közül, akik ezt teszik. Dicséretre méltó, **de én úgy éreztem, meg kell ismernem azokat az embereket, akiken segíték**” – magyarázta. Az alkalom gyorsan adódott is, a Corriere della Sera olasz napilap egyik cikkében olvasott egy vasutasról – Az ember, aki nem alszik címmel –, aki teljesen eladósodott, hogy taníttatni tudja gyermekeit. Éjjel portás volt egy szállodában, reggel folytatta a munkát a vonaton. András találkozott vele, adott neki 20 ezer eurót, semmilyen feltételt nem szabott: „Eltartott egy ideig, mire meggyőztem, hogy nincs hátsó szándékom. Néhány nap múlva kaptam tőle egy sms-t: »Ma éjjel az ágyamban aludtam. Köszönöm.«”

Azóta az olasz napilapban „láthatatlan angyalnak” nevezik, a szerkesztők jelzik neki, ha van hasonló eset. Máshonnan, plébániáktól, karitatív szervezetektől is meg szokták keresni. András megismerkedik a rászorulókkal és mindaddig kapcsolatban maradnak, amíg nem rendeződik a helyzetük. Nem csak pénzzel segít. „Két évvel ezelőtt megismerkedtem egy fiatal párral. Az asszony a nyolcadik hónapban volt és éppen kilakoltatták őket az otthonukból. Találtam számukra elhelyezést. A legjobban azonban azon döbbentek meg, amikor megjelentem a kisteherautómmal, hogy segítsék a költözésben. Ettől más ez, mint egyszerű jótékonykodás: a bajban lévő embereknek elsősorban arra van szükségük, hogy tudják: van mellettük valaki, aki odafigyel rájuk” – meséli.

Egy igazságtalanul elbocsátott fiúnak jogi védelmet szerzett: „Amikor visszavették, elmesélte, mekkorát nézett a munkaadója, amikor Milánó egyik legjobb ügyvédjének nevét látta meg az ügyiraton.” Legutóbb egy Ahmed nevű fiúnak segített, aki csodaszépen rajzol. Az öttagú család havi 600 euróból él, ezért apja nem engedte fiát továbbtanulni. András kiségitette őket, így Ahmed most a képzőművészeti főiskolán tanulhat.

„Tudja valaki, hogy Ön a láthatatlan angyal?” – kérdezte tőle a riporter. „Néhány évvel ezelőtt elmeséltem egy nagyon sikeres vállalkozó barátomnak, akit ezer éve ismerek. Gondoltam, bevonom őt is. Két órán keresztül dicsért, gratulált, majd elköszönt és soha többé nem láttam.”

A szegényebbek mások – vallja. Amikor elhatározta, hogy bútorüzletet nyit egy Latin-Amerikában működő segélyszervezet munkájának támogatására, önkénteseket keresett. Azonnal jelentkeztek is ötvenen: mindannyian munkások, alkalmazottak, nyugdíjasok voltak. „A gazdagok a saját kis szigetükön élnek, nem figyelnek arra, mi történik azon kívül” – mondja.

A riporternek megvallotta azt is, hogy saját három gyermekének sajnos nem tudta átadni ezt a lelkiületet. Mindig mindent megadott nekik, amikor azonban komoly betegség miatt kórházba került, meg sem látogatták. Amióta nem ad nekik semmit, ők szóba sem állnak vele. Írt egy könyvet Lettera ai miei figli sull'incertezza (Levél gyermekeimnek a bizonytalanságról), amellyel azt szeretné megmutatni nekik és másoknak, hogy az élet értelme nem a márkás ruhákban és a jó autókban rejlik.

András a hitéről így vall: „Néhány évvel ezelőttig egyszerűen nem is gondoltam rá. Most, hogy kénytelen vagyok sok időt otthon tölteni, gyakran nézek asztrofizikai dokumentumfilmeket, ez a szenvedélyem. A csillagokat vizsgálva rájövök, hogy a világegyetem nem lehet a véletlen műve. Szívesen beszélgetnék erről Ferenc pápával. Neki felfedném, ki vagyok. Legalább a pápának elmondhatnám...” (Famigliacristiana.it)

TALÁLÓS KÉRDÉSEK:

- Miért beteg a kispárna?
- Mert huzatot kapott.

- Mi a különbség egy kisebb hajó és egy pici cica között?
- Az egyik torpedóromboló, a másik törpedoromboló.

- Mit csinál az úrhajós, ha vizet akar inni?
- Úrkutatást!

- Mivel lehet a fényt hamisítani?
- Fénymásolóval!!!

- Jaj, komám, de könnyen vagy öltözve! Nem kevés ebben a hidegben ennyi ruha?
- A ruha elég lenne, csak a hideg túl sok hozzá.

- Téged mi zavar jobban, a tudatlanság vagy a közöny?
- Nem tudom és nem is érdekel!

- Mi a legjobb ajándék?
- Az aorta, mert az szívből jön.

Győri Irén: A feleségek a szívükkel...

Valami baj van, valami nem kerek! Éreztem, de megpróbáltam nem gondolni rá. Igyekeztem az iskolába a kislányért. A nagyfiúért majd később jövök vissza, mert ő még különórán, és utána edzésen lesz. János mostanában sokat túlórázik. Nem ér rá elhozni a gyereket, most egyiket sem.

- Te megteheted, mert a héten délelőttös vagy - mondta, amikor megpróbáltam meggyőzni, hogy legalább a nagyobbat hozza haza, ne kelljen a kicsivel még egyszer visszamennem az iskolába Jancsiért. - A héten belefér az idődbe, nem igaz? Úgyis későn érek haza, ráérsz a vacsorával.

- Nem mondtad, hogy megint sokáig maradsz bent - hátrítottam. Felesleges volt.

- Tudod, hogy értetek teszem!

Megint én vagyok az, aki nem érti meg szegényt, pedig értünk töri magát! Megegyeztünk, hogy sem a gyerekek, sem a kapcsolatunk nem fog rámenni a pénzajtásra! A gyerekeknek mindkét szülőre szükségük van, inkább legyen, csak pulcsi, nadrág, mint teljes gardrób. Lemondok a flancos ruhákról, nem kell a drága ékszer, de a gyerekek két szülő mellett nőjenek fel.

- Tudom, Évikém, de valami fontos megrendelés közbejött, estére már többet tudok. A főnök csak az este mondta, de nem beszéltük ki.

Ezzel a párbeszéddel indult akkor a napja. Ritkán fordult elő, hogy János túlórázzon. Ha hazajön, mindig kibeszéli a napját, az elmúlt három hétben valami Dóráról volt szó. „Csinos fiatal nő, egy kislánya van, még nincs három éves, és, hogy annak a nőnek milyen szemét férje van. Fűvel-fával megcsalta szegény Dóra meg csak túrt, aztán meg, csak elköltözött az a disznó, az új csajhoz. Volt pofája azt a gyönyörű kislányt otthagyni, felelőtlen fráter. Dóra is nagyon csinos. Nálad alacsonyabb, vékony, huszonhárom éves, szőke és bombázó.”

Akkor valami olyat mondtam, hogy... „akkor milyen bombázó lehet az, akiért a disznó otthagya ezt a szuper nőt!” Azt is megtudtam, hogy műszaki rajzolóként vették fel a Dórit, mert napokon belül már csak Dóriként került szóba János történeteiben. Mivel Magdi most ment nyugdíjba, az ő megüresedett helyét töltötte be. Akkor János közvetlen munkatársa Dóri...

Két hétig hallgattam a Dóriról szóló történeteket. Azután hirtelen semmi, még én kérdeztem rá...

- Dóri elment?

- Nem, megvan - szólt közömbösen János. - Mért kérded?

- Megszoktam, hogy mindig mesélsz róla, most meg eltűnt az életünkből!

- Nem foglalkozom vele! Miért kellene nekem a Dóriról beszélnem! - kérdezte ingerülten.

- Eddig sem én kérdeztem, te mesélted!

Ennyiben maradtunk. Most meg jön nekem a túlmunkával. Hát, kérem, ettől nem kerek ez a valami! Elhatároztam, megismerem Dórit. Vannak jó kapcsolataim még a régebbi időkből. Én is annál a cégnél dolgoztam, egy-két telefon, és megtudtam, hogy a Dóra egy, a férjemenél tizenhét, nálam tizenöt

évvel fiatalabb, nagyon pasizós fruska. Amikor megkérdezte a volt kolléganőm, hogy miért pont ezt a csajt tesztelem, kérdésére kérdéssel feleltem.

- Miért, milyen a csajszi?

- Sikeres légyapír, akit kinéz magának, azt meg is fogja.

Megköszöntem az információt és letettem a telefont.

Elgondolkodtam. Az én Jánosom most döng a légyapír körül? Hát ezt azért ilyen olcsón nem adjuk! Két gyerekemnek kell az apa. Én már nem vagyok olyan csini és hamvas, de felveszem a kesztyűt. Én megmutatom a Dórinak, hogyan kell egy pasit megtartani. Mert kislány, az a művészet: nem megfogni nehéz, hanem megtartani!

Az elkövetkező két hétben nagy volt a csend. Jánosom nem hozta szóba a csinos kolléganőt. Én nem kérdeztem. Régebben farsang táján rendeztünk bulikat a baráti körben, én most ennek a felelevenítésén fáradoztam. Rózsa, a barátnőm segített a szervezésben. A férjem nagyon örült neki, amikor szerdán említettem, hogy szombatra semmi programot ne csináljon, mert szeretném, ha pár kollégáját is elhívná. Hívtunk egy facér fiatal mérnököt is. Gábort. Elkészítettük a névsort és péntek este mutatom a férjemnek, hogy kik jönnek. Ő azt kérdezi:

- De hát a Gabi az egyedül lesz?

- Azt mondta, nincs barátnője! - mondtam én, de gyorsan meg is kérdeztem:

- Te, mi lenne, ha Dórit is elhívnád, egyből kerek lenne a létszám.

Az én Jánosom olyan megkönnyebbült sóhajjal egyezett bele a Dóri meghívásába, mintha elengedte volna neki a bank a tartozását. Mi, a baráti kör nőtagjai megbeszéltük, hogy kiöltözünk. Estélyi ruha, nincs semmi kímélet! Ragyogni fogunk! Mind, már közel a negyvenhez, de még fitteek. Meglepetés a férfiakra! Dórinak nem szólt senki, hogy a megjelenés az nem farmer és pulóver. Befutott a kis csaj, farmerban.

Én ekkor láttam először. Nagyon csinos, nálam alacsonyabb, fehérbőrű és cseresznye szájú porcelán baba, aki a ház asszonya előtt rémesen zavarba jött. Én végtelen kedvességgel és szeretettel fogadtam, ő mondta, hogy nem marad, mert nem tudta, hogy ilyen elegáns vendégek... Megnyugtattam.

- Semmi baj, gyere, van nekem éppen rád való estélyi ruhám, még abból a koromból, amikor olyan fiatal voltam, és vékony, mint te most.

Jött. Felpróbálta, s mint akire ráöntötték, nagyon jól állt neki. Akkor, abban a percben meghódítottam a Dórit. Egész este a Jánossal táncolt, Gábort látványosan mellőzte. Na, nem baj, gondoltam. Megvagy kislány, nézzük, ki az erősebb. Feltűnően kedves voltam hozzá. Ő úgy viszonyult, mint egy jól nevelt macska, hagyta, hogy megsimogassam, és dorombolt a simogató kéznek.

Készítettünk még szendvicseket, bevontam Dórit is. A férjem előbb kicsit lapított, de amikor látta, hogy milyen kedves és vak az ő édes felesége, akkor bátrabban kezdett flörtölni Dórral. Mindent az ellenőrzésem alatt tartottam. Megfigyeltem a csaj gyöngye pontjait. Tudtam, a férjemnek mi nem tetszik egy nőben, hát a Dóriban volt bőven ezekből. Úgy intéztem, hogy ezeket a

pillanatokat János lássa. Amikor elmentek a vendégek, János el akarta kísélni a lányt haza, de én mondtam, Gabi nem ivott semmi szeszeszt, így ő viszi haza, már megbeszéltem vele. Nem nézett a drágám szépen, de udvariasan mosolygott. A pusztit a kapuban én kaptam a Dóritól, nem János! Szendvicskészítés közben megbeszéltem Dórával, hogy a hét közepén jöjjünk össze hárman. A találkozó reggelén szoltam Jánosomnak, hogy Dórival délután háromkor randevúm lesz a presszóban. Tudtam, hogy ő négyénél hamarabb nem fog odaérni, így Dórit alaposan felkészítettem Jánosból.

Elmeséltem neki, hogy mit szeret, és hogy milyen aranyosan horkol, meg milyen mérges, ha meleg, vagy éppen langyos az étel. Hogy hányszor kell megkavarni a kávéjában a cukrot, hogy az pont jó legyen. Éjszakánként hányszor sétál le-föl a folyosón, mert egy megoldáson gondolkodik, hogyha tervez, akkor még a légy se zöngjön körülötte, hogy nem lehet összekeverni a kanalát, hogy hány tányért használ el naponta. Az egy óra éppen elég volt arra, hogy Jánosról, Dóriban kialakuljon egy kép, ami neki nem tetszhet. Közben megtudtam, hogy Dóri igencsak szereti a szeszt, és hangosan és nyertve szeret nevetni, hogy hangos a szexben, és szereti az obszcén szavakat használni. János ezt ki nem állja. Mire János megérkezett Dóri már a harmadik konyakkal is végzett, éppen az én ginemet fogyasztotta.

Dóri nagy hangon és örömmel üdvözölte Jánost!

- Szia, te hol voltál, már olyan régen itt vagyunk - hangoskodott. - Már több mint egy órát vártunk rád Évával.

János nagyon kínosan érezte magát, zavarban volt, sok ismerős köszönt oda neki. Előtte látták őket a munkahelyén is. Szóval pár szót váltott Dórával, nekem adott egy pusztit, és azt mondta, dolga van, siet haza, mert el kell menni a fiáért az iskolába. Mondtam, megkértem Rózsát, ő kocsival elhozza őket, de ez Jánost nem érdekelte. Szabályosan menekült a presszóból.

Dórikát nehezebb volt ejtenem, mint meghódítani, viszont János túlórái véget értek. Nem zavart be Dóra többé az életünkbe.

A férjek a negyedik X után egy bizonyítási kényszert élnek meg. Talán önmagukat akarják meggyőzni, hogy még jó pasik. Nem kellene nekik görcsölni, mert a mi szemünkben ők ugyanazok a kockás hasú, jóképű fiúk, akiket megszerettünk. Lehet, hogy az évek múlnak, de a kép az megáll. Rögzül. A szeretett arc, a szeretett test naponta mellettünk van, együtt öregszik vele, tehát kortalan, azt a szem nem érzékeli. A feleségek a szívükkel látnak!

V I C C O L D A L

Székely paraszt bácsi telefonál a rádió kívánságműsorába:

- Találtam egy pénztárcát, benne van 30.000 forint, 500 dollár és 30.000 euró. - mondja a bácsika.
- Ez igen, gratulálok, más nincs benne?
- De, egy névjegykártya, valami Kovács. Na, ennek a Kovácsnak szeretnék küldeni egy számot.

Éjjel megy egy kamionos az úton, amikor meglátja, hogy az utat egy nagy rakás kő zárja el, a kövek között pedig van egy lámpa. Idegesen kiszáll, eléáll egy ember, attól megkérdezi:

- Miért van itt ez a lámpa?
- Megvilágítja a köveket, nehogy nekik menjen valaki.
- És miért vannak itt a kövek?
- Azok tartják a lámpát!

Az öreg néni kényelmesen elhelyezkedve a fotelben a TV-t nézi. Mellette a kutyája hever. Egy vadnyugati történet van műsoron, az figyelni növekvő derűvel. Egyszer csak meglöki a szundikáló kutyát, és hangosan felkiált:

- Nézz csak oda, Morzsika! Ez a cowboy nem egészen normális! Folyton a lovához beszél!

A repülőgépen alváshoz készülnek az utasok, de egyiküknek valami baja van, így hívja a stewardest:

- Bocsánat, de kényelmetlen az ülés!
- Semmi baj, - mondja a stewardess - mindjárt hozok egy párnát.

Később megint problémázni kezd a nyugós utas:

- Ne haragudjon, de ezek a lámpák nagyon zavaróak!

Hamarosan a lámpák kialszanak. Kisvártatva megint a hívógomb felé nyúl az utas, de ekkor megszólal a szomszédja:

- Nem tudom, mivel van megint baja, de legyen szíves, a hajtóművek zaját ne említse meg nekik!

- Doktor úr! A beteg jobban van!

- Miből gondolja?

- Megszólalt.

- És mit mondott?

- Azt, hogy nagyon rosszul van.

Kovács nagyon ideges, és elmegy az idegorvoshoz. Az anyósa is elkíséri, és kint várja a várószobában.

Az idegorvos megvizsgálja Kovácsot, aztán azt mondja neki:

- Önnek valami krónikus gátlása van, amely minden életörömtől megfosztja.

- Pszt... - csitítja Kovács -, kint ül a várószobában!

Két csecsemő beszélget.

- Szia. Te fiú vagy, vagy lány?

- Fiú.

- Honnan tudod?

- Ha kimegy a nővér, megmutatom. - A nővér elhagyja a termet, a kisbaba felrántja a takarót - Látod? Kék a zoknim!

A kis molylepke először repül ki a szekrényből. Amikor visszaér, megkérdezi tőle az anyukája: - Na, milyen volt odakinn?

- Jaj, anya! Nagyon jó volt, az emberek nagyon örültek nekem!

- Honnan gondolod?

- Mindegyik tapsolt, amikor meglátott!

A kocsmából indul haza az alkoholista, de útravalóként még egy üveg vörösbort betesz a kabátzsebébe. Ahogy botorkál az úton, beleesik egy árokba, jól megüti magát. Érzí, hogy valami nedvesség elkezd végigfolyni a mellkasán, kétségbeesve felkiált: - Remélem vér!

Velencében egy angol kereskedő találkozik egykori skót iskolatársával.

- Mi szél hozott ide? - kíváncsiskodik.

- Nászúton vagyok. - mondja a skót.

- És hol van a feleséged?

- Ő Skóciában maradt, mert már látta Velencét.

Két orvostanhallgató üldögél egy parkban, és figyelik az elhaladó embereket. Azzal szórakoznak, hogy megpróbálják az arra tévedők bajait diagnosztizálni, csak úgy ránézésre. A diagnózisok teljesen egyformák, ám akkor arra megy egy öregember, aki furcsán csoszog, közben a lábait szinte egyáltalán nem hajlítja be. A két srác hatalmas vitába kezd, majd egyikük odamegy az öreghez és megszólítja:

- Elnézést, uram, de a barátom szerint Önnek elmeszesedtek a lábízületei, míg szerintem inkább ízületi gyulladása van. Melyikünknek van igaza?

- Nézze barátom, az előbb én azt hittem, szellentennem kell, de sajnos mindhárman tévedtünk...

Egy részeg ember botorkál hazafelé az utcán.

Megállítja az első járókelőt:

- Elnézést! Nem tudja véletlenül, merre lakik a Kovács Józsi?

- De hiszen maga az!

- Azt én is tudom, csak azt nem, hogy hol lakom!

- Pistike, mondj egy tagadó mondatot!

- A Gyuri megette az uzsonnámat.

- De hát hol van ebben a tagadás?

- A Gyuri tagadja.

Két maffiózó beszélget:

- Nincs szörnyűbb annál, mint amikor bombát találok az autómban.
- Szerintem van annál rosszabb is.
- Igen? Mi?
- Amikor nem találod meg...

A Mátra lábánál lerobban egy Volánbusz.

Megáll mellette egy Trabant, a sofőr kiszól.

- Nem megy?
- Nem a fene enné meg, pedig a Kékesre kéne feljutnom.
- Oda se neki! Kösse utánam, én is oda megyek!
- Na, ne szórakozzon velem!
- Sose aggódjon, veszteni nem veszt semmit.

Rá is akasztják a volánbuszt a Trabantra, az meg hatvannal feltép a Kékes parkolójába. A sofőr ámul, de nem bírja megállni.

- Hát, szó se róla, felhúzott, de azért igencsak füstölt menet közben.

A trabantos rémülten néz be a kocsijába:

- A mindenét, már megint behúzott kezifékkal jöttem fel!

Egy fiatalember lázasan tanulja a szóbeli érettségi tételeket. Egy nappal az érettségi vizsga előtt riadtan konstatálja, hogy a történelem tételekre nem maradt ideje. "Mentsük, ami menthető!"- alapon EGY tételt azért megtanul, mégpedig a 13-as számút, ettől rögtön elmúlt a félelme. Másnap, amikor a 8-as számú történelem tételt húzta, egy hirtelen mozdulattal visszadugta a többi közé.

- Na-na fiatalember, mit művel? Hányas tételt húzta?
- A 13-ast, de szörnyen babonás vagyok, ezért ijedtemben visszadobtam.
- Ilyen nincs!!! Tessék, mondja csak el a 13-as tételt!

A fiatalember jelesre vizsgázott.

Egyszer a feleségemmel bementünk a városba, és bepillantottunk egy kis üzletbe. Öt percet sem voltunk benn, és kijövet láttuk ám, hogy egy közterület fenntartó írja vadul a büntetőcédulát az ott parkoló Volkswagenre. Már éppen rakta volna bele a kis kék zacskóba, amikor odaértünk, és megszólítottam:

- Mi lenne, ha egyszer tekintettel lenne egy idős állampolgárra is? - de csak szerelte be az ablaktörlő alá az üzenetét.

Akkor érzéketlen fajankónak neveztem, mire lila lett a feje, és írt még egy feljelentést, hogy a gumik is kopottak. Még le is fényképezte őket. Ezután bunkónak neveztem. A feje még lilább lett, ezt az üzenetet is beerőltette az ablaktörlő alá és elkezdett írni egy harmadikat, a fene tudja, miről.

A kék borítékok egyre szaporodtak. Mindez egyáltalán nem zavart engem és a feleségemet. Mi ugyanis busszal jöttünk be a városba. Minden napra kitalálunk valami izgi kis kalandot, hogy ne teljenek annyira unalmasan a napjaink. Nagyon fontos ez a mi korunkban.

Megérkezik a fáradt utazó, leszáll a vonatról, kérdezi az állomásfőnököt:

- Mondja, hol van itt a falu?
- Ezen a bekötőúton elindul, és három kilométer múlva ott lesz.
- Nem tudták volna egy kicsit közelebb tenni az állomást a faluhoz?
- Tehették volna, de akkor messze lenne a sínektől.

Hosszú házasság után egy pár a pszichológusnál. Miután a pszichológus megkérdezte őket, hogy mi a gond, a nő egy hosszadalmas, szenvedélyes és szívtépő listát zokogott el a szakembernek az elmúlt évek összes létező problémájáról. Csak mondta, mondta: elhanyagolás, bensőségesség hiánya, üresség, magányérzet, szeretet hiány, s egy egész lista a soha ki nem elégített érzelmi igényeiről, melyeket ki kellett bírnia házasságának eddigi szakaszában. A szakember, miután végighallgatta a listát, felállt, körbe járta az íróasztalát, majd egy hatalmas szenvedélyes csókkal magához ölelte az asszonyt. A nő elhallgatott, s mint akit elkábítottak, szótlanul leült. A pszichológus a férjhez fordult és így szólt: - Látja, erre van szüksége a feleségének, hetente legalább háromszor! Meg tudja tenni?

A férj gondolkodott egy kicsit, majd válaszolt:

- Nos, hétfőnként és szerdánként el tudom hozni önhöz, de kedden ultizok, csütörtökön focizok, péntekenként horgászom.

Egy borongós őszi napon az öreg indián elmegy a varázslóhoz, és megkérdezi: - Milyen lesz a tél?

- Kemény hideg tél lesz.
- Biztos?
- Biztos.
- Gyűjtsek fát?
- Még kérded? Gyűjts!
- A családom is gyűjtsön?
- A családod is.
- Az egész törzs gyűjtsön?
- Az egész törzs... persze.

Az öreg elballag, a varázslónak pedig kezd rossz lelkiismerete lenni. Mi van, ha felesleges munkát adott az öregnek? Hát bemegy a városba a meteorológiai intézetbe, és megkérdezi:

- Milyen lesz a tél?
- Kemény, hideg tél lesz.
- Biztos?
- Biztos. A szatellit-felvételeken remekül látszik, hogy az indiánok már mindenfelé gyűjtik a fát.

Egy ateista, egy keresztény és egy zsidó bemegy a kocsmába munka után. Jól érzik magukat együtt. Természetesen egyikük sem hívta meg arab kollégájukat, mivel tudják, hogy az arabok nem ihatnak alkoholt vallásuk miatt, és ők tiszteletben tartják mások döntéseit!